

gav endog den samme Oplysning, som jeg her sidst fremsatte, men brugte den, som om den var en Tilbagevisning af mine Oplysninger.

Den højtærede Minister kom ogsaa i den Omtale af Nutiden, som han slet ikke, synes jeg, burde have fremsat, ind paa at tale om Assurancepræmierne i Relation til, hvad Fragternes Højde betød for Samfundet. Maa jeg først sige, at naar jeg var inde paa at tale om Assurancepræmierne og om de Forsikringssummer, som Rederne fik udbetalt, talte jeg ikke dermed om Betydningen af Fragten, men jeg talte om, at det ikke var nogen Ulykke, ikke nogen stor Ulykke, ikke noget, man maatte betale disse Forsikringspræmier, og naar de mistede deres Skibe, i hvilket Tilfælde de fik en eksorbitant Forsikringssum udbetalt. Jeg kan ikke forstaa, at Ministeren vilde komme ind paa at bruge mine Udtalelser i denne Henseende, som om jeg havde anvendt dem i Forbindelse med min Kritik af Fragternes Højde, saa meget mere, som det, som min ærede Kollega fra Æbeltoft (N. Neergaard) ganske rigtig bemærkede, er ret subjektivt, hvorledes man vil se paa denne Sag. Naar man skal udregne, hvad Skibene skal betale i Forsikringspræmie, afhænger Resultatet selvfølgelig af, af hvilken Sum Forsikringspræmiens Procent betales. Hvis f. Eks. et Rederi ønsker at have sit Skib forsikret for 6—8—10 Gange den før Krigen bogførte Værdi, kommer det selvfølgelig af med en dertil svarende Forsikringspræmie. Jeg har i det Eksempel, jeg brugte, regnet med 600 Kr. pr. Dampskibs-Registerton, hvad jeg anser for at være 3—4 Gange saa meget, som de Skibe kostede før Krigen Indtræden. Jeg synes da at have valgt et ganske godt og rimeligt Grundlag, og det er med dette, jeg har regnet.

Den højtærede Minister vilde have ønsket, at jeg i sin Tid ved Behandlingen af Lovforslaget om Skibsfartsafgiften havde holdt en tilsvarende Tale som den, jeg har holdt i Dag. Men, højtærede Indenrigsminister, det er jo netop det, jeg har gjort. Det var ganske de samme Betragtninger, der laa til Grund for hele den Udvikling, jeg den Gang fremførte. Jeg viste, hvilke forskellige Veje Staten kunde gaa, hvorledes den kunde skride til Ekspropriation, hvorledes den kunde skride til det ene og til det andet, og jeg fæstnede da min Tanke og mit Forslag først og fremmest paa det samme, som jeg har fremført i Dag, og som utvivlsomt havde været det eneste rig-

tige og det, der vilde have bragt vort Samfund ganske overordentlige Fordele, det nemlig at paalægge Skibsfarten en vis Transportforpligtelse til en Maksimalfragt. Jeg havde udformet dette Forslag paa en saadan Maade, at det, hidtil i hvert Fald, i Samtaler Mand og Mand imellem ikke har mødt nogen som helst alvorlig Indvending saglig set. Nej, hvorledes var Forholdet med Hensyn til Afgiften af Skibsfarten? Forholdet var i Virkeligheden det, at den højtærede Minister i sin Tid fremsatte et Forslag, som gik ud paa, at man skulde beregne en vis procentvis Afgift af Bruttofragten, et Forslag, som var saa irrationelt som overhovedet muligt. Det var irrationelt, for det første, fordi en Bruttofragt slet ikke betegner noget som helst med Hensyn til Skibets Fortjeneste, idet der har udviklet sig saadanne Coutumer, at Bruttofragten i mange Tilfælde indeholder Ydelser til Modtageren eller til Afsenderen af Varerne og andre Udgifter, der intet som helst har med selve Befordringsforholdet at gøre ud over det, at Coutume fastsætter, at disse Penge skal betales. Allerede af den Grund og af mange andre Grunde er Bruttofragten et overordentlig daarligt Skattegrundlag eller Afgiftsgrundlag. Men dertil kommer, at det jo ikke hjælper Samfundet nævneværdigt, om man faar 10, 15 eller 20 pCt. Afgift af Bruttofragten, naar der sker noget saadant som den Udvikling, der har fundet Sted under Krigen. Hvad kan det hjælpe os, at vi faar $\frac{1}{5}$ af 100 Kroners Fragt — eller lad os holde os til Tiden før den 1. Februar: Hvad hjælper det os, at vi faar $\frac{1}{5}$ af 80 Kroners Kulfragt, naar der bliver 65 tilbage, med andre Ord en Stigning af ca. 60 Kr. i Forhold til de 4 à 5 Kr., som var Kulfragt før Krigen. Det er ikke en Forholdsregel, der bøder paa det Forhold, vi vilde bøde paa, og det saa meget mindre som Skibsfarten i Virkeligheden kunde overvælde denne Afgift paa Samfundet. Nej, det Forslag var ikke godt, og derfor blev det ikke accepteret af mit Parti, og det forekommer mig, at den Fremstilling, den højtærede Minister har givet af hele denne Sags Udvikling, ikke var ganske rigtig. Da mit Parti ikke kunde acceptere Ministerens Forslag, gjorde jeg mig til Talsmand for den Tanke, jeg nu her paa ny har fremført, og inden jeg i Februar 1916 rejste bort, havde jeg Forhandling med mit Parti og mine Gruppefæller baade i dette Ting og i Landstinget. Jeg udarbejdede et detailleret Forslag, som den